

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 5Csp/3/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119384769
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Bebej
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2020:6119384769.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín sudcom JUDr. Petrom Bebejom v právnej veci žalobkyne: X. A., R.. XX.XX.XXXX, I. T. N. N. XX, D. C. A. J., Š.N. XXXX/XX, zastúpenej Mgr. Ivicou Štigitz, advokátkou, so sídlom v Rožňave, Šafárikova 14, proti žalovanej: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35807598, zastúpenej JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou, so sídlom v Bratislave - mestská časť Dúbravka, Majerníkova 3/A, v spore o zaplatenie sumy 1.708,20 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni sumu 1.560,38 eura s 5 %-ným ročným úrokom z omeškania za obdobie od 24.10.2019 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Súd konanie ohľadne zaplatenia sumy 110,- eur s 5 %-ným ročným úrokom z omeškania za obdobie od 25.07.2018 do zaplatenia a ohľadne 5 %-ného ročného úroku z omeškania zo sumy 1.598,20 eura za obdobie od 25.07.2018 do 21.10.2019 vrátane, zastavuje.

III. Vo zvyšnej časti žalobu zamietá.

IV. Žalobkyni priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 72 %.

odôvodnenie:

1. Návrhom na vydanie platobného rozkazu iniciujúcim upomínacie konanie podľa zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoUK“), doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica 05.10.2019, ako súdu kauzálnu príslušnému na takéto konanie, sa žalobkyňa prostredníctvom splnomocneného zástupcu voči žalovanej domáhala zaplatenia sumy 1.708,20 eura s 5 %-ným ročným úrokom z omeškania za obdobie od 25.07.2018 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania.

2. Odôvodnila ho tým, že žiada od žalovanej úhradu sumy 1.708,20 eura na základe toho, že voči nej bola vedená exekúcia zo strany oprávneného na základe neplatne vydaného rozhodcovského rozsudku z 30.01.2013 (správne 19.11.2014) vydaného na podklade neplatne uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy, ktorá bola uzatvorená v rámci spotrebiteľskej zmluvy č. XXXXXXXXX z 30.01.2013 so žalovanou ako blanketová. Na základe uvedeného celý takýto spotrebiteľský vzťah, ktorý vznikol na základe spotrebiteľskej zmluvy uzavretej medzi žalovanou a žalobkyňou aj kvôli iným neprijateľným zmluvným podmienkam spočívajúcim v nesprávne uvedenej výške RPMN a iným treba považovať podľa ust. § 11 zák. č. 129/2010 Z. z. za bezúročný a bezpoplatkový. Na základe uvedeného exekučného konania vedeného na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 4Er/121/2015 došlo po vydaní poverenia súdному exekútorovi JUDr. Rudolfovi Krutému, PhD., k nezákonne vedenej exekúcii, ktorá nespĺňala žiadne z materiálne daných podmienok pre začatie takéhoto exekučného konania. V rámci exekúcie vedenej u

súdneho exekútora pod sp. zn. EX 14036/15 bolo žalobkyni zasiahnuté do majetkových práv a slobôd, čím došlo k závažnému porušeniu čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv slobôd, keď exekučný súd takéto poverenie vydal, ako aj k porušeniu Dodatočného protokolu k Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd. Exekútor v rámci exekučného konania vymohol od žalobkyne neoprávnene sumu 1.708,20 (eura) pre žalovanú, na ktorú nemala akýkoľvek nárok. V rámci exekučného konania bolo vedené konanie o návrhu žalobkyne na zastavenie exekúcie a v rámci neho exekučný súd uznesením z 12.05.2017 rozhodol, že sú dané dôvody na zastavenie exekúcie vedenej pod sp. zn. 4Er/121/2015, čo následne potvrdil aj Krajský súd Žilina uznesením dňa 25.07.2018 pod sp. zn. 8CoE/37/2018. V zmysle uvedeného sa preto domáha vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré žalovaná na podklade takéhoto exekučného konania získala, ktoré žiada vydať naspäť.

3. Proti platobnému rozkazu, ktorý Okresný súd Banská Bystrica v uvedenej veci podľa návrhu vydal 21.10.2019 pod sp. zn. 31Up/1266/2019, podala žalovaná odpor s odôvodnením vo veci samej s nasledovným odôvodnením:

3.1. So žalovanou uzatvorili 30.01.201 (správne 2013) zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej veriteľ poskytol dlžníkovi sumu vo výške 600,- eur, ktorú sa dlžník zaviazal vrátiť spolu s príslušným poplatkom vo výške 576,- eur, t. j. spolu sumu vo výške 1.176,- eur (ďalej len „ÚZ“). Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia ÚZ (ďalej len „ZoSÚ“) považuje zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov v prípade, ak dôjde k naplneniu dôvodov, ustanovených v § 11 ods. 1. Nakoľko nedošlo k ich naplneniu, nemožno zmluvu o spotrebiteľskom úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov je jasne uvedená priamo na prednej strane ÚZ. V ÚZ sa na prednej strane uvádza: „Veriteľ je oprávnený poskytnúť dlžníkovi úver v sume 600,- eur, slovom tisícštyristo (správne šesťsto) a dlžník sa zaväzuje zaplatiť veriteľovi túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 576,- eur, t. j. celkovo zaplatí čiastku 1.176,- eur v 1 mesačných splátkach po 1.176,- eur, ak nie je dohodnuté inak do 20.01.2014 na účet veriteľa špecifikovaný vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru.“ Z uvedeného vyplýva, že nemožno hovoriť o absencii výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nakoľko tá je jasne, určito a zrozumiteľne uvedená v citovanom znení ÚZ. Z uvedeného s určitosťou vyplýva, že ÚZ nemôže byť posúdená ako bezúročná a bez poplatkov vzhľadom k tomu, že spĺňa všetky zákonom stanovené obligatórne náležitosti.

3.2. Poukázala na neodstrániteľnú prekážku konania, ktorú predstavuje existencia veci rozhodnutej (res iudicata), na ktorú je súd povinný prihliadať počas ktorejkoľvek časti konania. O platnosti jednotlivých častí ÚZ už bolo rozhodnuté dňa 19.11.2014 rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, IČO: 35922761, spoločnosť zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel: Sa, vložka č. 3530/B, sp. zn. SR 15710/14, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. Citujúc ust. § 161 ods. 1 a 3 a § 230 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) uviedol, že ak sa v konaní vyskytnú neodstrániteľné nedostatky konania, súd nemôže vo veci konať a rozhodnúť, ale musí konanie zastaviť v akomkoľvek štádiu konania. Medzi neodstrániteľné nedostatky v konaní sa okrem iného považuje aj res iudicata. Nie je pritom rozhodujúce, že skoršie rozhodnutie je rozhodnutie rozhodcovského súdu. Podľa ustanovenia § 35 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRK“), doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu. Právoplatný rozhodcovský rozsudok ukladajúci vykonať prejav vôle nahrádza tento prejav vôle.“

3.2.1. Poukázala na rozhodnutia súdov rozhodujúcich o námietke veci rozhodnutej:

- uznesenie Nejvyššího soudu ČR (ďalej len „NS ČR“) z 27.06.2013 sp. zn. 29Cdo 2254/2011, podľa ktorého „pravomocný rozhodčí nález má účinky pravomocného súdneho rozhodnutia a vytvára tiež prekážku věci pravomocne rozhodnuté (rei iudicatae). Okolnosť, že rozhodčí nález je prípadne vecne nesprávny (ba dokonca zmatečný), mu účinky pravomocného súdneho rozhodnutia vytvárajúceho prekážku věci pravomocne rozhodnuté neodníma.“;
- uznesenie Najvyššieho súdu SR (ďalej len „NS SR“) z 28.05.2002 sp. zn. 3 Cdo 100/01, podľa ktorého „právoplatný rozsudok o žalobe na plnenie vytvára z hľadiska identity predmetu konania prekážku veci rozsúdenej pre konanie o žalobe na určenie, či tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je, vychádzajúcej z rovnakého skutkového základu (z rovnakého skutku).“;
- uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 42/2006, podľa ktorého „právoplatný rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté o žalobe na plnenie, vytvára prekážku veci právoplatne rozhodnutej voči žalobe o určenie právneho

vzťahu alebo práva, ak otázka, či tu právny vzťah je alebo nie je bola (musela byť) posúdená pri rozhodovaní o žalobe na plnenie z toho istého právneho vzťahu alebo práva.“;

- uznesenie Krajského súdu v Prešove z 20.12.2011 sp. zn. 1Co/79/2011, ktorým zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa z dôvodu absolútnej ignorácie skúmania podmienky konania v podobe absencie prekážky právoplatne rozsúdenej veci;

- uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 03.05.2012 č. k. 5Co/43/2012-207 o potvrdení rozhodnutia prvostupňového súdu, ktorým tento súd prerušil konanie vo veci ochrany spotrebiteľa do právoplatného skončenia konania o zrušení rozhodcovského rozsudku a kde uviedol, že „... žalobkyňa podala na Okresnom súde Bratislava II žalobu, ktorou sa domáha zrušenia uvedeného rozsudku rozhodcovského súdu, lebo rozhodcovská doložka, ktorou bola založená právomoc rozhodcovského súdu, je neplatná. Pretože žalobkyňa podanou žalobou domáha sa okrem iného určenia neplatnosti úverovej zmluvy podľa § 80 písm. c) O.s.p. treba mať naliehavý právny záujem na takomto určení, lebo ide o určovací žalobu... žalovaný podal proti žalobkyni žalobu na plnenie povinnosti vyplývajúce z úverovej zmluvy (§ 80 písm. b) O.s.p.) a tento rozhodcovský rozsudok až do prípadného zrušenia zaväzuje účastníkov konania a vytvára prekážku právoplatne rozhodnutej veci podľa § 159 ods. 3 O.s.p., lebo zahŕňa v sebe aj riešenie otázky existencie práva a právneho vzťahu, ktorého sa návrh žalobkyne týka.“;

- uznesenie Okresného súdu Bratislava I. z 03.06.2014 sp. zn. 17C/35/2014, ktorým zastavil konanie a uviedol: „Tým, že rozhodcovský súd právoplatne rozhodol rozsudkom na plnenie, súd je povinný vychádzať z premisy, že rozhodcovský súd musel (mal posúdiť), aj platnosť zmluvy o úvere a zmluvných dojednaní v nej obsiahnutých. Vychádzajúc z ustanovenia § 35 ZoRK, upravujúceho účinky rozhodcovského rozsudku, doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37 ZoRK, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu.“;

- uznesenie NS SR z 26.09.2011 sp. zn. 3 M Cdo 11/2010 (R 46/2012) vo veci, v ktorej na strane oprávneného vystupovala žalovaná;

- uznesenie NS SR z 18.01.2012 sp. zn. 6 Cdo 143/2011;

- uznesenie NS SR z 09.02.2012 sp. zn. 3 Cdo 122/2011. NS SR jednoznačne potvrdil povahu rozhodcovského rozsudku ako res iudicata a uviedol nasledovné: „Vzhľadom na to, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu, účinky rozhodcovského rozsudku majú ten dôsledok, že exekučný súd musí s takýmto rozsudkom nakladať rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu. V opačnom prípade by porušil zásadu rovnocennosti a neprípustne uplatnil rozdielny procesný postup v prípade, ak oprávnený uplatňuje svoje právo na základe exekučného titulu v rozhodcovskom konaní. Konkrétne to teda znamená, že rozsudkom rozhodcovského súdu je exekučný súd viazaný rovnako, ako je viazaný rozsudkom všeobecného súdu. Vyplýva to z § 159 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány. To isté platí aj v prípade, ak ide o rozsudok rozhodcovského orgánu.“

3.2.2. Argumentáciu žalovaného týkajúcu sa res iudicata podporuje aj komunitárne a medzinárodné právo. Ako vyplýva z rozhodnutia ESD vo veci Asturcom (ktoré sa dotýka výkonu rozhodcovského rozhodnutia), smernica č. 93/13/EHS nepriznáva spotrebiteľovi po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa o veci rozhodlo, žiadne osobitné právo. Ani európske právo nenúti súd členského štátu, aby pristúpil k opätovnému preskúmaniu právoplatne rozhodnutého sporu, ak by sa tým malo zabezpečiť presadenie sa európskeho práva, čo súdny dvor potvrdil aj v samotnom rozhodnutí Asturcom. Podľa tohto rozhodnutia sa pri posudzovaní, či je vecná kontrola rozhodcovských rozhodnutí exekučným súdom potrebná alebo nie, má aplikovať vnútroštátna úprava pri zohľadnení tzv. zásady procedurálnej autonómie členských štátov. Rozhodnutia rozhodcovských súdov s účinkami právoplatných rozsudkov sa tak podľa súdneho dvora majú kontrolovať iba v tom rozsahu, v akom to pripúšťa vnútroštátna právo. Z uvedeného vyplýva, že smernica č. 93/13/EHS nezakladá právo spotrebiteľa na to, aby exekučný súd podrobil rozhodcovský rozsudok kontrole vecnej správnosti. Podľa rozhodnutia ESD č. C-2/08 vo veci Amministrazione dell'Economia e delle Finanze právo Spoločenstva neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby neuplatnil vnútroštátne procesné normy, na základe ktorých rozhodnutie získava právoplatnosť (a teda stáva sa res iudicata), aj keby to umožnilo napraviť porušenie práva Spoločenstva predmetným rozhodnutím.

3.2.3. Podotkol, že zásada res iudicata je jednou zo základných zásad akéhokoľvek procesného práva (v trestnom práve ide o zásadu ne bis in idem) v celoeurópskom meradle. Táto zásada nie je v slovenskom procesnom práve uplatňovaná tak vo vzťahu k akémukoľvek prípadu (nedochádza teda k odlišnému prístupu v závislosti na prípade) a ani nesťažuje uplatnenie práva Spoločenstva, keď žalovaný v rozhodcovskom konaní predsa môže použiť prostriedky obrany v exekučnom konaní. Poňatie rozhodcovského rozsudku ako res iudicata je navyše jednou zo základných zásad rozhodcovského konania akceptovateľnou v medzinárodnom meradle (Chovancová, K.: Res iudicata v medzinárodnej

arbitrážnej praxi. Bulletin slovenskej advokácie, 2008, č. 9 - 10). Poňatie rozhodcovského rozsudku ako res iudicata plne rešpektuje aj judikatúra ESD.

3.2.4. Podľa žalovanej ten istý predmet konania je daný vtedy, ak vyplýva z rovnakého skutku a zároveň sa týka tých istých osôb, pričom nie je rozhodujúce, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie, t. j. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako odporca, má v novom konaní postavenie navrhovateľa. Z Rozhodcovského rozsudku je jasne zrejmé, že rozhodcovský súd posúdil ÚZ ako platný a odplatný právny úkon a na jeho základe priznal žalovanej voči žalobkyni plnenie. Z hľadiska res iudicata je prípadná nesprávnosť Rozhodcovského rozsudku irelevantná a aj v takomto prípade res iudicata naďalej existuje. Ak procesné podmienky nie sú splnené, konanie vykazuje nedostatky. Ak bolo právoplatne rozhodnuté o povinnosti plniť, tvorí výrok takéhoto rozsudku prekážku právoplatne rozhodnutej veci vo vzťahu k určovacej žalobe medzi tými istými účastníkmi konania vo vzťahu k tomu istému skutku, ktorý už bol predbežne právne kvalifikovaný v rozsudku na plnenie, a preto by súd mal konanie zastaviť pre neodstrániteľný nedostatok konania.

3.3. K rozhodcovskej doložke dohodnutej medzi žalobkyňou a žalovanou je tzv. NEVÝHRADNOU rozhodcovskou doložkou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Už len z tohto pohľadu rozhodcovská doložka nevyžaduje od žalobcu, aby spory so žalovaným riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Takýto právny názor vyslovil v uznesení zo dňa 30.05.2011 sp. zn. 14NcC/10/2011 aj Krajský súd v Bratislave. Podľa odbornej literatúry rozhodcovská doložka v spotrebiteľskej zmluve, ktorá je pre spotrebiteľa nevýhradná (t. j. dáva mu možnosť vždy sa pred podaním žaloby proti dodávateľovi rozhodnúť, či ju podá na všeobecnom alebo rozhodcovskom súde) nebude dotknutá ustanovením § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka - ďalej len „OZ“ (Magál, M. - Kubina, P.: Rozhodcovské doložky v spotrebiteľských zmluvách. Justičná revue, 2008, č. 4, s. 616 a nasl.). Žalobkyňa má teda kedykoľvek právo sa slobodne rozhodnúť, na ktorom orgáne uplatní svoje právo. Platnosť právneho úkonu navyše treba hodnotiť v čase jeho uzavretia a bez hypotetického zvažovania okolností, ktoré môžu, ale nemusia, nastať po jeho uzavretí. Dôležité teda je to, či zmluva v čase jej uzavretia sama osebe umožňuje alebo neumožňuje dlžníkovi uskutočniť voľbu medzi súdom alebo alternatívnym riešením sporu. Nie je vôbec dôležité, čo sa môže stať v budúcnosti. Je navyše logické, že pokiaľ by zo strany dlžníka došlo po uzavretí zmluvy k jej porušeniu, t. j. k jeho protiprávnemu konaniu, bude to práve dodávateľ, ktorý bude nútený obrátiť sa so žiadosťou o právnu ochranu na príslušný orgán, a to buď na základe voľby medzi rozhodcovským a súdnym konaním, alebo priamo na súd (pretože vo vzťahu k nemu nebude uzavretá rozhodcovská doložka), alebo priamo na rozhodcovský orgán (pretože vo vzťahu k nemu bude rozhodcovská doložka výhradná). Následky tohto procesného kroku už upravuje príslušné procesné právo a nie rozhodcovská doložka. Podľa ustanovenia § 19 ZoRK podanie žaloby na rozhodcovský súd má rovnaké právne účinky, ako keby bola žaloba podaná na súd. Po začatí rozhodcovského konania nemožno v tej istej veci konať a rozhodovať na súde alebo pred iným rozhodcovským súdom. Znamená to teda prekážku litispendencie pre akékoľvek ďalšie žaloby v tej istej veci, a to aj v obrátenom procesnom postavení. Podľa § 106 ods. 3 OSP, ak sa rozhodcovské konanie začalo skôr, než došlo k súdnemu konaniu, preruší súd konanie o neexistencii, neplatnosti alebo zániku zmluvy až do doby, než sa v rozhodcovskom konaní rozhodne o právomoci alebo vo veci samej. Takýmto záverom nie je navyše vôbec dotknuté právne postavenie spotrebiteľa. Ten má predsa možnosť obrátiť sa skôr ako dodávateľ na všeobecný súd s nárokom z titulu porušenia jeho (napr. spotrebiteľských) práv alebo má možnosť sa brániť v rozhodcovskom konaní. Prijatie takejto argumentácie by znamenalo pre žalovanú len jedinú, a to úplné znemožnenie využitia rozhodcovského konania pre žalovanú (a teda aj každého dodávateľa). Pritom je zrejmé, že z ustanovenia § 53 ods. 4 písm. r) OZ v žiadnom prípade nevyplýva úmysel zákonodarcu zakázať rozhodcovské konanie úplne, ale iba ho obmedziť. Toto ustanovenie navyše vôbec (ako to už vyplýva aj z vyššie citovanej odbornej literatúry) neobmedzuje dodávateľa (ten sa môže obrátiť na rozhodcovský orgán v rámci výhradnej doložky, t. j. je možné dohodnúť sa, že rozhodcovská doložka alebo zmluva je pre neho výhradná alebo môže ho zaväzovať len nevýhradná zmluva, t. j. bude sa môcť podobne ako spotrebiteľ rozhodnúť, či sa so svojimi nárokmi obráti na súd alebo na rozhodcovský orgán). Obdobnou otázkou sa zaoberal aj Okresný súd Rimavská Sobota, ktorý rozsudkom sp. zn. 14C/214/2014 z 24.09.2015 zamietol žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku s odôvodnením, že: „... účastníci konania uzavreli popri úverovej zmluve aj rozhodcovskú zmluvu, a to na samostatnej listine, ktorej obsahom je len úprava podmienok riešenia sporov z úverovej zmluvy s možnosť ich riešenia tak na rozhodcovskom súde ako aj na všeobecnom súde s právom výberu na strane žalujúcej zmluvnej strany.“ Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/107/2015 z 28.02.2016 o zamietnutí žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu s poukazom na nasledovné ohľadom rozhodcovskej zmluvy: „V tejto zmluve sa účastníci dohodli, že

všetky spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere, ako aj spory z dohody o vyplnení zmenky, bude riešiť Stály rozhodcovský súd zriadený spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a.s. a v rozhodcovskom konaní bude rozhodovať jeden rozhodca. Ustanovenie rozhodcu samotným rozhodcovským súdom umožňuje § 8 ods. 2 písm. c ZoRK, preto týmto postupom nedošlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania a nebolo ani porušené ust. § 17 zákon o rozhodcovskom konaní.“ Takýto názor bol vyslovený aj v uznesení Krajského súdu v Bratislave z 30.05.2011 sp. zn. 14NcC/10/2011. Poukázal na potrebu eurokonformného výkladu ustanovenia § 53 ods. 4 písm. r) OZ v zmysle znenia Smernice. Podľa písm. q) odseku 1 Prílohy tejto smernice je zakázané iba dojednanie, aby spotrebiteľ riešil spory nepodliehajúce právnym ustanoveniam výhradne arbitrážou. Okrem toho, nie je splnená ani podmienka existencie sporu nepodliehajúceho právnym ustanoveniam. Podľa konštantného záveru súdnej judikatúry a odbornej literatúry, ako aj iných jazykových verzií smernice, ide o rozhodcovské konanie nemajúce oporu v príslušnej právnej úprave, a teda o nezákonné rozhodcovské súdy (napr. Bandúrová, M.: Rozhodcovská doložka a plná moc. Právni rozhledy, 2009, č. 8, s. 293 a nasl.). V danom prípade má rozhodcovské konanie plne oporu v ZoRK, ktorý arbitrabilitu spotrebiteľských sporov nevylučuje a nezakazuje. Prípustnosť rozhodcovského konania vyplýva aj z právnej úpravy týkajúcej sa spotrebiteľských úverov. Možnosť mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru (ak takáto zmluva v danom prípade vôbec existuje, čo žalovaný popiera) vyplýva jednoznačne z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. r) pôvodného Zákona o spotrebiteľských úveroch (zákon č. 258/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov), ako aj aktuálne účinného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. v) ZoSÚ v znení zákona č. 394/2011 Z. z., ktoré jednoznačne umožňujú mimosúdne riešenie sporov zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere.

Rovnaký záver vyplýva aj zo znenia aktuálne účinnej smernice č. 2005/48/ES o spotrebiteľskom úvere (čl. 24 ods. 1), ktorá zaväzuje členské štáty zabezpečiť primeraný a účinný postup na urovanie spotrebiteľských sporov, ktoré sa dotýkajú zmluvy o úvere. Tento záver je uvedený o. i. aj v odbornej literatúre: Raban, P.: Autorizovaní rozhodcovia alebo adjudikátori? Je efektívne zabezpečená spravodlivosť v spotrebiteľských vzťahoch? Bulletin advokacie, 2010, č. 6, s. 18. Zásadná prípustnosť rozhodcovskej doložky v spotrebiteľských sporoch bola priznaná Rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci zo dňa 2. marca 2011 sp. zn. 12 Cmo 13/2010, pričom tento súd výslovne uviedol, že existencia rozhodnutia ESD č. C-168/05 vo veci Elisa Maria Mostaza Claro proti Centro Móvil Milenium SL. v zmysle jeho bodov č. 36 - 39 nestanovuje povinnosť národného súdu prehlásiť rozhodcovskú doložku z úradnej moci za neplatnú a vyvodiť z toho ďalšie dôsledky. Prípustnosť rozhodcovských doložiek v spotrebiteľských sporoch bola v podobe odmietnutia vecného prieskumu rozhodcovských rozsudkov potvrdená o. i. aj Rozsudkom NS ČR z 30.10.2009 sp. zn. 33 Cdo 2675/2007, Rozsudkom Krajského súdu v Hradci Králové z 01.03.2011 sp. zn. 19Co 481/2010 publikovaného na L..N..P. Rozsudkom NS ČR z 29.06.2010 sp. zn. 23 Cdo 1201/2009 bolo popri pripustení rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskom spore uvedené, že rozhodcovská doložka bola písaná dobre čitateľným písmom a spotrebiteľ dobre vedel, že text, ktorý podpisuje, obsahuje rozhodcovskú doložku, ako aj to, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno ponímať ako obranu jeho ľahkomyselnosti a nezodpovednosti. Prípustnosť rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskom spore potvrdil NS ČR uznesením z 28.04.2010 sp. zn. 23 Cdo 4895/2010. Uznesenie NS ČR z 30.03.2009 sp. zn. 32 Cdo 1590/2008 s právnou vetou: v prípade spotrebiteľskej zmluvy nie je dojednanie rozhodcovskej doložky vylúčené bolo publikované pod číslom C 7386 v Súbore rozhodnutí NS ČR, ako aj v systéme L..D.-V..P. Odborná literatúra použitie rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskom spore pripúšťa, pričom žalovaný odkazuje na: Hulmák, M. - Tomančáková, B.: Rozhodcovské konanie ako vhodný prostriedok riešenia sporov medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Obchodnoprávna revue, 2010, č. 6 a 7, s. 168 a nasl. a 189 a nasl.; Nový, Z.: Spotrebiteľské úvery a rozhodcovské konanie. Jurisprudence, 2010, č. 7, s. 22 a nasl. Poukázal aj na Rozsudok Okresného súdu Košice I, ktorým 21.06.2016 pod sp. zn. 19C/289/2014 zrušil rozhodcovský rozsudok len v časti. Odôvodnil to nasledovne: „dôvody zrušenia rozhodnutia, ak sa vzťahujú len na časť rozhodcovského rozsudku, súd zruší rozhodcovský rozsudok len v dotknutej časti, pretože súčasne dotknutú časť je možné oddeliť od nedotknutej časti výroku rozhodcovského rozsudku.“ Následne v zrušenej časti vrátil rozhodcovskému súdu v súlade s ust. § 47 ods. 2, ods. 3 zák. č. 335/2014 Z. z. v znení neskorších predpisov a doplnkov.

3.4. Napokon k bezdôvodnému obohateniu uviedol, že všetky finančné prostriedky pripísané k danej zmluve o úvere predstavujú zrážky poukazované súdnym exekútorom, ktoré vymohol v exekučnom konaní. Pokiaľ žalobca požadovanú sumu bezdôvodného obohatenia vyčíslil na podklade súm zrazených mu v exekučnom konaní, žalovaný si dovoľí poukázať na ustanovenie § 61 zákona č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Exekučný poriadok“ alebo „EP“): „Navrátenie

do predošlého stavu je v exekučnom konaní VYLÚČENÉ.“ Žalobca sa vrátenia zrazených súm titulom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nemôže domáhať. |.

4. U. žalobkyne podaním z 24.02.2020 k podanému odporu uviedol, že:

4.1. na danú ÚZ je jednoznačne potrebné aplikovať úpravu spotrebiteľských zmlúv obsiahnutú v OZ a tiež ZoSÚ a ostatné normy spotrebiteľského práva. V zmysle ust. § 52 ods. 2 OZ, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Poukázal na to, že jednostranné vyhlásenie žalovanej v ňou predpripravenej formulárovej zmluve o tom, že sa strany dohodli, že ju uzavierajú podľa Obchodného zákonníka jednak podľa jej názoru nemôže nahradiť jej prejav vôle ako druhej zmluvnej strany a jednak toto je vzhľadom na vyššie uvedené ustanovenie OZ absolútne neplatné. Z citovanej právnej úpravy, ako aj z komentárov k nej vyplýva, že pre zmluvy uzatvárané so spotrebiteľmi, bude potrebné použiť ustanovenia OZ, a to aj v prípade ak by si zmluvné strany platne (čo však v danom prípade žalobkyňa popiera) písomne dohodli v zmysle § 262 Obchodného zákonníka, že sa ich vzťah bude ním riadiť. Uvedené platí rovnako aj v prípade tzv. absolútnych obchodov, upravených v ust. § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka. Žalobkyňa je navyše v predmetnej zmluve aj označená ako fyzická osoba a nie podnikateľ, a to údajmi ako rodné číslo, trvalý pobyt, číslo občianskeho preukazu, a pod. Konanie žalovanej, ktorá sa snaží predformulovanou „dohodou“ v zmluve o úvere vyňať spotrebiteľa bez jeho vedomia spod právnej ochrany, ktorá mu patrí, nemôže požívať právnu ochranu a je podľa názoru žalobkyne nekalou obchodnou praktikou. Súd 1. stupňa preto podľa jej názoru vec správne právne posúdil ak vyhodnotil daný vzťah ako spotrebiteľský a aplikoval naň príslušné právne normy. Keďže sa na predmetnú zmluvu, vzhľadom na vyššie uvedené, vzťahuje ZoSÚ, nie je pravdou tvrdenie žalovanej, že výška úrokov a RPMN nie je pre ňu v danom prípade podstatnou náležitosťou.

4.2. K res iudicata uviedol, že rozhodcovský rozsudok okrem toho, že bol vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy/doložky z dôvodu neprijateľnej podmienky zaväzujúcej žalobkyňu podrobiť sa rozhodcovskému konaniu (a teda bez platne založenej právomoci rozhodcovského súdu vo veci rozhodnúť), jej navyše ani nebol nikdy doručený do vlastných rúk, tak ako vyžadoval v danom čase platný a účinný ZoRK. Vzhľadom na uvedené žalobkyňa zdôrazňuje materiálnu nevykonateľnosť a nulitnosť predmetného rozhodcovského rozsudku, ktorú dosiaľ žalovaná v konaní nevyvrátila. Žalobkyňa v súvislosti s uvedeným poukázala na uznesenie Krajského súdu v Trnave z 31.05.2012 sp. zn. 10CoE/308/2011: „Nulitný rozhodcovský rozsudok nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci.“ Vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru je tiež zrejmé, že exekučný titul - rozhodcovský rozsudok bol vydaný v rozpore s ust. § 33 ods. 2 ZoRK, nakoľko tento priznal žalovanej plnenie nad istinu, a teda odporujúce zákonu a dobrým mravom. Z uvedeného dôvodu (ktorý sa v praxi často vyskytuje) právna úprava v ZoRK aj umožňuje takýto rozhodcovský rozsudok zrušiť prostredníctvom špeciálneho inštitútu - žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku. Pokiaľ žalovaná poukazuje na viaceré rozhodnutia NS SR, resp. krajských súdov, žalobkyňa má za to, že tieto vyššie uvedené argumenty žiadnym spôsobom nevyvracajú. Napr. ňou uvádzané citácie z uznesení NS SR sp. zn. 3 Cdo 100/01 z 28.05.2002 a sp. zn. 3 Cdo 42/2006 sa týkajú prípadu res iudicata, kedy žalobca podával žalobu na určenie hoci v tej istej veci už bolo rozhodnuté o žalobe na plnenie. V danom prípade však žalobkyňa podala žalobu na plnenie a nie určovaciu žalobu. Pri citovaní časti uznesenia NS SR sp. zn. 3 M Cdo 11/2010 z 26.09.2011 žalovaná opomenula uviesť, že ďalej v uznesení NS SR poukazuje na možnosť preskúmania správnosti rozhodcovského rozsudku, ak tento v zmysle ZoRK zaväzuje na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené, alebo odporuje dobrým mravom, kedy exekučný súd môže bez ohľadu právoplatný exekučný titul - rozhodcovský rozsudok exekúciu zastaviť. Z uznesenia NS SR sp. zn. 3 Cdo 122/2011 z 09.02.2012 podobne žalovaná necitovala ďalšie odôvodnenie tohto uznesenia, v ktorom následne tento vysvetľuje, že keby exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc, pričom by išlo o akceptáciu „rozhodnutia“ nevykonateľného, majúceho účinky paaktu. Skutočnosť, že účastník rozhodcovského konania v rozhodcovskom konaní nenamietal neexistenciu rozhodcovskej zmluvy alebo nevyužil možnosť domáhať sa zrušenia rozhodcovského rozsudku žalobou podanou na príslušnom súde, je v takom prípade irelevantná. Najvyšší súd tiež v predmetnom uznesení poukázal na to, že aj v rámci exekučného konania je všeobecný súd oprávnený skúmať rozhodnutie označené v exekučnom

konaní ako exekučný titul z hľadiska, či nejde o rozhodnutie ničotné, ktoré nevyvoláva žiadne právne účinky (IV. ÚS 78/2011), tak ako je to podľa názoru súdu aj žalobkyne aj v predmetnom prípade.

4.3. K tvrdeniam žalovanej ohľadne platnosti alternatívnej resp. nevýhradnej rozhodcovskej doložky odkázal na Rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8CoE/37/2018 z 25.07.2018 a rozhodnutie Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 4Er/121/2015 z 12.05.2017, ktoré sa týkajú predmetnej veci. V týchto rozhodnutiach bolo konštatované, že rozhodcovská zmluva, ako aj samotná rozhodcovská doložka neboli vyjednané so spotrebiteľom individuálne a tento nemal možnosť akokoľvek obsah zmluvy ovplyvniť. Žalobkyňa má za to, že z gramatického aj logického výkladu znenia predmetnej rozhodcovskej doložky je jednoznačné, že spotrebiteľ sa v prípade iniciácie konania zo strany dodávateľa musí podrobiť rozhodcovskému konaniu, a teda v takom prípade nemá možnosť voľby medzi rozhodcovským a všeobecným súdom. Jej znenie sa od podpisu ÚZ nemenilo, takže uvedené bolo rovnako zrejme už v čase jej uzavretia, a preto tvrdenia oprávnenej, že povinný sa odvoláva len na skutočnosti, ktoré by nastali až po jej uzavretí, neobstojí.

4.4. Podľa žalobkyne ÚZ nemá všetky vyžadované náležitosti v zmysle ZoSÚ, a teda by mala podľa neho byť ex lege posúdená ako bezúročná a bezpoplatková, z čoho vyplýva, že exekučný titul - rozhodcovský rozsudok bol navyše vydaný aj v rozpore s ust. § 33 ods. 2 ZoRK, nakoľko tento priznal oprávnenej plnenie vyššie, ako je poskytnutá istina, a teda odporujúce zákonu a dobrým mravom. Dôvody uvedené žalovanou v rozpore v danom prípade neobstoja.

5. Nakoľko žalobkyňa prostredníctvom zástupcu podala návrh na pokračovanie v konaní, podaním Okresného súdu Banská Bystrica z 26.02.2020 bola táto vec s poukazom na § 14 ods. 3 ZoUK postúpená tunajšiemu súdu ako súdu vecne a miestne príslušnému na jej prejednanie (§ 13 a § 14 CSP).

6. Na pojednávaní 01.07.2020 zástupca žalobkyne uviedol, že z prílohy k žalobe - konečného vyúčtovania exekučného konania z 12.09.2018 je zrejme, koľko predstavovala vymožená pohľadávka. Žalobkyňa uhradila aj tú časť, ktorá mala byť vymožená v exekučnom konaní z istiny úveru, t. j. sumu 110,- eur dňa 18.11.2016 na účet žalovanej, čo dokladovala dokladom o úhrade a predložila aj odpoveď NBS z 22.05.2017 pre žalobkyňu, z ktorej vyplýva ako predtým žalobkyňa uhradila jednotlivé platby na splatenie úveru, ktorý obdržala od žalovanej. V danom prípade výška odplaty podľa ÚZ prevyšuje najvyššie prípustnú výšku odplaty stanovenú nariadením, a to aj v súvislosti s dojednanou zmluvnou pokutou. V ÚZ je v nesprávnej výške uvedená výška RPMN. K ÚZ bola uzatváraná aj dohoda, podľa ktorej mala žalobkyňa zaplatiť úver v 12-ich pravidelných mesačných splátkach po 98,- eur vždy k 20. kalendárnemu dňu v mesiaci počnúc dňom 20.02.2013. Podpísaná bola v ten istý deň ako žalobkyňa podpisovala ÚZ a dialo sa to u nej doma, kedy k nej prišiel obchodný zástupca spoločnosti, s ktorým to všetko podpísala naraz.

7. Podaním zo 16.09.2020 zobrala žalobkyňa prostredníctvom svojho zástupcu žalobu v časti späť - v tej jej časti, ktorá presahuje jej v tomto podaní vymedzenú výšku nároku, na ktorého zaplatenie žiada zaviazat' žalovanú, keď konkrétne žiadala zaviazat' žalovanú zaplatiť žalobkyňi sumu 1.598,20 eura s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne odo dňa doručenia návrhu na vydanie platobného rozkazu žalovanej až do do zaplatenia, a to všetko v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Takýto rozsah čiastočného späťvzatia žaloby je zrejmy aj z následného vyjadrenia zástupcu žalobkyne na pojednávaní 16.09.2020, kedy uviedla, že berie žalobu späť v časti uplatnených úrokov z omeškania za obdobie od 25.07.2018 z poníženej žalovanej istiny - sumy 1.598,20 eura do dňa 21.10.2019 a tieto úroky teda žiada priznať počnúc dňom 22.10.2019, teda počnúc dňom, kedy bola doručená žaloba žalovanej. S týmto čiastočným späťvzatím vyjadřila žalovaná súhlas podaním z 28.09.2020.

8. Na pojednávaní 16.09.2020 zástupca žalobkyne uviedol, že pri čiastočnom späťvzatí žaloby vychádzal z podania súdneho exekútora, koľko konkrétne bolo ním poukázané z vymoženej sumy oprávnenej, t. j. žalovanej, pričom súčet všetkých týchto položiek je 1.598,20 eura. Z týchto položiek nezohľadňovala platbu z 18.11.2016 vo výške 110,- eur, čo bola platba, ktorú uhradila priamo terajšia žalobkyňa terajšej žalovanej. Žiadal žalobe v časti nedotknutej čiastočným späťvzatím žaloby vyhovieť a zaviazat' žalovanú zaplatiť žalobkyňi sumu 1.598,20 eura s 5 %-ným ročným úrokom z omeškania odo dňa 22.10.2019 až do jej zaplatenia a priznať žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu zodpovedajúcom jej úspechu v tomto spore.

9. Žalobkyňa sa v tomto spore domáhala vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré má predstavovať suma vymožená priamo v prospech žalovanej ako oprávnenej voči žalobkyňi ako povinnej v

exekučnom konaní, ktoré bolo vedené súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, PhD. pod sp. zn. EX 14036/15 - exekučná vec tunajšieho súdu sp. zn. 4Er/121/2015. V danej exekučnej veci, v ktorej bolo vydané súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie dňa 12.06.2015, následne došlo (na návrh povinnej - terajšej žalobkyne) uznesením tunajšieho súdu z 12.05.2017 č. k. 4Er/121/2015-48, potvrdeného uznesením Krajského súdu v Žiline z 25.07.2018 č. k. 8CoE/37/2018-116 (právoplatného dňom 24.09.2018) k vyhláseniu exekúcie za neprípustnú a k jej zastaveniu. Zároveň žalobkyňa argumentovala, že ÚZ, z ktorej pohľadávka bola vymáhaná v exekučnom konaní, má také nedostatky, ktoré spôsobujú bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, pričom žalobkyňa celú sumu poskytnutého úveru žalovanej uhradila ešte pred začatím exekučného konania.

10. Zo spisu tunajšieho súdu sp. zn. 4Er/121/2015 vyplýva, že dôvodom vyhlásenia exekúcie za neprípustnú a jej zastavenia (a tiež priznania náhrady trov súdneho exekútora a trov povinnej - terajšej žalobkyne voči oprávnenému - terajšej žalovanej) bolo to, že exekučný súd posúdil „Rozhodcovskú zmluvu“ vo forme vopred predtlačenej listiny (formulárovej podobe), podpísanej žalobkyňou v deň podpisu ÚZ (30.01.2013) za neprijateľnú zmluvnú podmienku, spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa a takáto nekalá zmluvná podmienka je postihnutá sankciou absolútnej neplatnosti podľa § 53 ods. 5 v spojení s § 53 ods. 4 písm. r) OZ. Exekučný súd sa stotožnil z právnym názorom (vysloveným ohľadne formulárovo zhodnej rozhodcovskej zmluvy žalovanej) v uznesení Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3CoE/251/2016 z 08.02.2017, v ktorom uvedený súd o. i. uviedol, že rozhodcovská zmluva uzavretá spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa si vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá-ktorá voľba konkrétne znamená. Vznik rozhodcovskej zmluvy vyžaduje individuálne rozhodnutie spotrebiteľa o tom, že si vymieňuje rozhodcovské konanie, a to preukázateľne. Uvedená rozhodcovská zmluva, ktorú predkladal oprávnený povinný, bola uzavretá vo formulárovej podobe, nebola preto individuálne dojednaná, nakoľko jej obsah povinná ani nemohla ovplyvniť. Dopíňali sa len údaje o povinnom ako meno, bydlisko, dátum narodenia a číslo a dátum úverovej zmluvy. Veriteľ mohol na základe tejto rozhodcovskej zmluvy vec predložiť na prejednanie rozhodcovskému súdu, ktorého sám určil a vylúčiť tak súd, ktorý by bol inak príslušný. Povinná týmto stratila právo brániť sa voči nárokom veriteľa na všeobecnom súde v mieste svojho bydliska. V súlade s ustanovením rozhodcovskej zmluvy spočíval výber rozhodcovského súdu na zmluvnej strane podávajúcej žalobný návrh.

Konanie pred rozhodcovským súdom iniciuje práve veriteľ. Sám veriteľ, ktorý zostavil znenie rozhodcovskej zmluvy vo svojej vopred pripravenej formulárovej podobe, jednostranne určil, komu, resp. ktorému rozhodcovskému súdu bude vec predložená. Tunajší súd ako exekučný súd ďalej uviedol, že nakoľko vyhodnotil rozhodcovskú zmluvu ako absolútne neplatnú, exekučný titul, ktorý v danej exekúcii predstavoval rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. so sídlom v Bratislave, Karloveské rameno 8, IČO: 35922761 sp. zn. SR 15710/14 z 19.11.2014, bol vydaný orgánom, ktorý nemal na to právomoc a ide o nulitný právny akt. Odvolací súd k tomu doplnil, že pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2011 z 13.10.2011). Skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky súd nepreskúmal vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len základné podmienky jeho vydania, čím realizoval svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona (§ 44 ods. 2 EP), čomu nebránia ani ustanovenia ZoRK v znení účinnom do 31.12.2014 (napr. § 21 ods. 2 alebo § 40 ods. 1 písm. c) týkajúce sa všeobecne účastníkov rozhodcovského konania, ktorými môžu byť aj iné subjekty než spotrebiteľ a obdobne § 30, § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 335/2014 Z. z. Poukázal aj na uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/1/2012 z 21.03.2012, podľa ktorého v spotrebiteľských veciach princíp vigilanti bus iura scripta sunt (práva patria bdelym alebo nech si každý stráži svoje práva, lebo zákony sú písané pre bdelych) ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorý je ochrana práv spotrebiteľa. To znamená, že aj keď spotrebiteľ ako účastník rozhodcovského konania nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy (doložky) podľa ustanovení zákona v rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy (doložky) a v prípade zistenia nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť tohto exekučného titulu a že takýmto postupom exekučný súd napíňa príkaz vyplývajúci z princípu ochrany práv spotrebiteľa. Ohľadne rozhodcovskej zmluvy sa odvolací súd nestotožnil s jej posúdením exekučným súdom ako výlučnej, ale berúc do úvahy kritériá, na ktorých je založený inštitút neprijateľnej zmluvnej podmienky, tiež dospel k záveru o jej neprijateľnej povahe. Konštatoval, že v rozhodcovskej zmluve, ktorá síce obsahuje niektoré informácie

o rozhodcovskom konaní, absentujú akokoľvek informácie o skutočne podstatných skutočnostiach a nevýhodách rozhodcovského konania v porovnaní so súdnym konaním, keď poučenie v rozhodcovskej zmluve je spôsobilé navodiť dojem o výhodnosti rozhodcovského konania oproti konaniu na všeobecnom súde. Absentuje napr. poučenie o záväznosti rozhodcovského rozsudku, voči ktorému zväčšia nie je prípustný opravný prostriedok v zmysle dvojnásťročnosti konania, keď súd za opravný prostriedok nepovažuje žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku alebo poučenie o tom, že touto dohodou sa riešenie sporov prenáša na súkromnú osobu (v poučení sa konštatuje, že v prípade stáleho rozhodcovského súdu ide o obdobu všeobecného súdu a rozhodca je obdoba sudcu všeobecného súdu), pokiaľ ide o poučenie o procesnom postupe rozhodcovského súdu, uvádza sa síce, že ide o písomné konania s dôrazom na minimalizáciu nákladov účastníkov rozhodcovského konania, poučenie o právach a povinnostiach povinného v prípadnom rozhodcovskom konaní absentuje. Spotrebiteľ tak síce bol formálne poučený o určitých okolnostiach týkajúcich sa rozhodcovského konania, avšak tento nebol jednoznačne poučený o právnych dôsledkoch uzavretia rozhodcovskej zmluvy so zameraním na potenciálne zhoršenie procesných práv a povinností v neprospech spotrebiteľa v porovnaní so súdnym konaním. Z návrhu povinnej na zastavenie exekúcie zároveň vyplýva, že rozhodcovská zmluva jej bola predložená spolu s ÚZ a ďalšími dokumentmi, všetky ako súbor listín predložených k podpisu za účelom navodenia presvedčenia, že bez podpisu akejkoľvek listiny spotrebiteľský úver nedostane. Skutočnosť, že rozhodcovská zmluva nie je podmienkou pre poskytnutie úveru, pritom nevyplýva z rozhodcovskej zmluvy ani z ÚZ. Takéto postupy odvolací súd označil za nekalé obchodné praktiky, na čom nič nemení technika predkladania rozhodcovských zmlúv ako štandardnej rozhodcovskej zmluvy na samostatnom liste papiera.

11. Súd podrobnejšie citoval z vyššie uvádzaných rozhodnutí v rámci exekučného konania z dôvodu, že z v nich uvádzaných dôvodov, s ktorými sa stotožňuje, považuje (aj pre toto konanie) rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. so sídlom v Bratislave, Karloveské rameno 8, IČO: 35922761 sp. zn. SR 15710/14 z 19.11.2014, za nulitný individuálny právny akt, keďže tento bol vydaný orgánom, ktorý nemal na to právomoc, nakoľko rozhodcovská zmluva, ktorou mala byť založená jeho právomoc, je neprijateľnou a tým neplatnou zmluvnou podmienkou. Po tomto závere „odpadá“ aj opodstatnenosť (dôvodnosť) rozsiahlej argumentácie žalovanej k ňou uvádzanej existencii prekážky *res iudicatae* vo vzťahu k predmetu tohto sporu, ktorá pre nulitosť predmetného rozhodcovského rozsudku nemôže byť vo vzťahu k prejednávanej veci daná.

12. Ďalej sa súd zaoberal medzi stranami sporu spornou skutočnosťou, či úver, ktorý žalobkyňa obdržala od žalovanej na podklade ÚZ, je úverom bezúročným a bez poplatkov.

12.1. Nebolo sporné, že na základe ÚZ (uzavretej medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovanou ako veriteľom dňa 30.01.2013 č. XXXXXXXXX) poskytla žalovaná žalobkyňi v deň uzavretia zmluvy sumu 600,- eur, ktorú sa žalovaná zaviazala vrátiť po zvýšení o poplatok vo výške 576,- eur, t. j. celkovú sumu 1.176,- eur v jednej splátke (naraz) do 20.01.2014. Podľa ÚZ celkový „poplatok“ spojený s poskytnutím úveru (576,- eur) je tvorený súčtom úroku vo výške 39,15 % ročne z poskytnutého úveru, čo predstavuje sumu 234,90 eura a administratívnych nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou vo výške 341,10 eura. Výška RPMN je uvedená vo výške 96 %.
12.2. Súčasne (ako to dokladovala žalobkyňa a čo žalovaná vo svojich vyjadreniach opomínala) s ÚZ bola v ten istý deň uzatváraná (podpísaná) medzi jej zmluvnými stranami aj „Dohoda o plnení v splátkach k ÚZ“ (ďalej len „DoS“), ktorou došlo k zmene ÚZ tak, že dlžnú sumu 1.176,- eur mala žalobkyňa zaplatiť žalovanej v 12-ich pravidelných mesačných splátkach vo výške 98,- eur splatných vždy k 20. kalendárnemu dňu v mesiaci, počnúc dňom 20.02.2013 a v ktorej žalobkyňa ako dlžník zobrala na vedomie, že výška RPMN je (má byť) vo výške 300,29 %.

12.3. Uzatvorená ÚZ je s ohľadom na charakter subjektov, ktoré ju uzatvárali (žalovaná ako subjekt poskytujúci v rámci svojej podnikateľskej činnosti úvery nebankovým spôsobom a žalobkyňa - fyzická osoba, nekonajúca pri jej uzatváraní a plnení v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti) nepochybne spotrebiteľskou zmluvou. Konkrétne ide o spotrebiteľský úver podľa ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia ÚZ. Na takýto vzťah je preto potrebné aplikovať okrem ustanovení ZoSÚ aj ustanovenia OZ upravujúce režim spotrebiteľských zmlúv (§ 52 a nasl. OZ) v znení účinnom v čase uzavretia ÚZ. Zmluvná voľnosť pri spotrebiteľských zmluvách sa môže pohybovať len v medziach všeobecnej úpravy spotrebiteľských zmlúv obsiahnutej v § 52 a nasl. OZ v tom smere, že s poukazom na ust. § 54 ods. 1 OZ sa nemôžu odchýliť od tohto zákona (OZ) v neprospech spotrebiteľa. Takéto zmluvy s poukazom na § 53 ods. 1 OZ nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa - neprijateľné

podmienky (vyjmúc prípadov, ak ide o hlavný predmet plnenia a primeranosť ceny, ak súčasne boli tieto vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne, alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané) a ktorých príkladný výpočet obsahuje ust. § 53 ods. 4 OZ).

12.4. V ÚZ a rovnako aj v jej zmene DoS bola v rozpore so zákonom určená výška RPMN, v oboch prípadoch v neprospech spotrebiteľa, keď pre prípad zaplatenia sumy 1.176,- eur naraz k 20.01.2014 nepredstavuje v ÚZ uvádzaných 96 %, ale až 99,75 % a pre prípad zaplatenia sumy 1.176,- eur v 12-ich anuitných mesačných splátkach po 98,- eur so splatnosťou prvej splátky 20.02.2013 podľa DoS meniacej ÚZ, nepredstavuje v danej dohode uvádzaných 300,29 %, ale až 344,17 %.

12.5. V danom prípade celkové navýšenie istiny úveru o „celkový poplatok dlžníka spojený s úverom“ v sume 576,- eur (ktorý podľa ÚZ má tvoriť úrok vo výške 39,15 % ročne - vyčíslený sumou 234,90 eura a administratívne náklady vyčíslené na zvyšných 341,10 eura) dosahuje až 96 % z istiny úveru. Takáto výška odplaty pri úvere splatnom do jedného roka od jeho poskytnutia je zjavne v rozpore s § 53 ods. 6 OZ v znení účinnom v čase uzatvorenia ÚZ (podľa neho, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch).

12.6. ÚZ neobsahuje ani všetky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyžadované v § 9 ods. 2 ZoSÚ, a to náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) - uvedenie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) - pokiaľ ide o uvedenie (výslovné uvedenie) všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN. Už bolo uvedené, že DoS došlo k zmene dojednaného spôsobu zaplatenia úveru z pôvodnej jednorazovej splatnosti k 20.01.2014 na jeho zaplatenie v 12-ich mesačných splátkach po 98,- eur splatných k 20. dňu v mesiaci počnúc dňom 20.02.2013. Takáto zmena, ktorá mala zásadný vplyv na výšku RPMN (jej viac ako trojnásobné zvýšenie), nutne mala (musela mať) vplyv aj na tú časť „navýšenia“ istiny úveru, ktorú podľa ÚZ mal predstavovať úrok. Z DoS však nie je zrejmé, aký vplyv to malo mať či už na výšku úrokovej sadzby (uvádzanú v ÚZ vo výške 39,15 %) alebo na ich vyčíslenú výšku (uvádzanú sumou 234,90 eura), keď za uvedenej „zmeny splatnosti“ sa musel zmeniť minimálne jeden z týchto údajov, ak nie oba a vo väzbe na ich zmenu poprípade aj výška „administratívnych nákladov“ ako ďalšia zložka sumy 576,- eur označená v ÚZ ako „príslušný poplatok“. Potom možno konštatovať, že ÚZ v znení DoS neobsahuje ani určitým spôsobom vymedzenú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. i) ZoSÚ pokiaľ ide o určité uvedenie úrokovej sadzby, keď v danom prípade boli ako ÚZ, tak aj DoS uzatvárané v ten istý deň.

12.7. Súd vzhľadom na vyššie uvedené potom s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b) a d) ZoSÚ konštatuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, pričom každý z dôvodov uvádzaných pod bodom 12.6. a aj ďalší dôvod uvádzaný pod bodom 12.4. predstavujú aj samy o sebe uvedené následok.

12.8. Žalobkyňa bola preto povinná vrátiť žalovanej len skutočne obdržanú sumu úveru (jeho istinu) bez akéhokoľvek jej (zmluvne dojednaného) navýšenia.

13. Žalobkyňa preukázala, že žalovanej už uhradila celých 600,- eur tak, ako to vyplýva aj z odpovede NBS z 22.05.2017 zaslanej žalobkyni a vypracovanou NBS po obdržaní stanoviska žalovanej. K jej úhrade došlo nasledovnými platbami: 1/ z 13.03.2013 vo výške 98,- eur; 2/ z 25.04.2013 vo výške 98,- eur; 3/ z 20.05.2013 vo výške 98,- eur; 4/ zo 16.09.2013 vo výške 196,- eur; 5/ z 18.11.2016 vo výške 110,- eur.

14. S ohľadom na DoS dojednaný spôsob splácania úveru v splátkach po 98,- eur mesačne počnúc dňom 20.02.2013 a konštatovanú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru je zrejmé, že k jeho splateniu by došlo prvými šiestimi splátkami po 98,- eur a časťou siedmej splátky vo výške 12,- eur.

15.1. Splátku splatnú 20.02.2013 vo výške 98,- eur uhradila žalobkyňa 13.03.2013. Úrok (zákonný úrok) z omeškania za obdobie od 21.02.2013 do 13.03.2013, ktorý (s poukazom na § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom do 01.02.2013 aplikovaného v takomto znení s poukazom na prechodné ustanovenie § 10c daného nariadenia v aktuálne účinnom znení - ďalej len „NV“) bol vo výške 8,75 % ročne, predstavuje po vyčíslení za dané obdobie omeškania sumu 0,49 eura.

15.2. Splátku splatnú 20.03.2013 vo výške 98,- eur uhradila žalobkyňa 25.04.2013. Vyčíslený úrok z omeškania za omeškanie od 21.03.2013 do 25.04.2013 pri jeho percentuálnej sadzbe 8,75 % ročne predstavuje sumu 0,84 eura.

15.3. Splátka splatnú 20.04.2013 vo výške 98,- eur uhradila žalobkyňa 20.05.2013. Vyčíslený úrok z omeškania za omeškanie od 21.04.2013 do 20.05.2013 pri jeho percentuálnej sadzbe 8,75 % ročne predstavuje sumu 0,70 eura.

15.4. Splátku splatnú 20.05.2013 vo výške 98,- eur uhradila žalobkyňa 16.09.2013. Vyčíslený úrok z omeškania za omeškanie od 21.05.2013 do 16.09.2013 pri jeho percentuálnej sadzbe 8,5 % ročne predstavuje sumu 2,71 eura.

15.5. Splátku splatnú 20.06.2013 vo výške 98,- eur uhradila žalobkyňa 16.09.2013. Vyčíslený úrok z omeškania za omeškanie od 21.06.2013 do 16.09.2013 pri jeho percentuálnej sadzbe 8,5 % ročne predstavuje sumu 2,- eurá.

15.6. Splátku splatnú 20.07.2013 vo výške 98,- eur uhradila žalobkyňa 18.11.2016. Vyčíslený úrok z omeškania za omeškanie od 21.07.2013 do 18.11.2016 pri jeho percentuálnej sadzbe 8,5 % ročne predstavuje sumu 27,77 eura.

15.7. Splátku splatnú 20.08.2013 vo výške zodpovedajúcej predchádzajúcimi splátkami nesplatenej istiny úveru, t. j. v sume 12,- eur uhradila žalobkyňa 18.11.2016. Vyčíslený úrok z omeškania za omeškanie od 21.08.2013 do 18.11.2016 vo výške 8,5 % ročne predstavuje sumu 3,31 eura.

15.8. Potom celková suma úrokov z omeškania za omeškanie žalobkyne so splatením istiny predstavuje 37,82 eura.

16. Zo správy súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD. zo dňa 10.07.2020 vyplýva, že v rámci exekúcie vedenej žalovanou ako oprávnenou voči žalobkyni ako povinnej pred týmto exekútorom pod sp. zn. EX 14036/15, z vymoženej sumy tento poukázal žalovanej nasledovné platby: 10.09.2018 - 87,84 eura, 09.08.2018 - 91,43 eura, 11.07.2018 - 151,98 eura, 12.06.2018 - 72,04 eura, 11.05.2018 - 70,48 eura, 10.04.2018 - 73,12 eura, 12.03.2018 - 71,64 eura, 12.02.2018 - 104,08 eura, 12.01.2018 - 205,49 eura, 11.12.2017 - 75,29 eura, 15.11.2017 - 111,48 eura, 12.10.2017 - 71,94 eura, 14.09.2017 - 66,07 eura, 15.08.2017 - 141,70 eura, 12.07.2017 - 74,45 eura, 13.06.2017 - 70,35 eura, 12.05.2017 - 58,82 eura. Celkovo suma poukázaná žalovanej zo súdnym exekútorom vymoženej pohľadávky na základe rozhodcovského rozsudku, ktorý predstavoval nulitný právny akt, predstavuje 1.598,20 eura, ktorá korešponduje so sumou, na ktorej zaplataenie (po čiastočnom späťvzatí žaloby) žiadala žalobkyňa zaviazat' žalovanú.

17. Keďže žalobkyňa, ako to vyplýva z bodu 13., už vrátila, a to priamo žalovanej, celú istinu poskytnutého úveru - 600,- eur, pričom výška úrokov z omeškania v súvislosti s jej oneskorenou úhradou istiny predstavuje sumu 37,82 eura (bod 15.8.), rozdiel týchto súm vo výške 1.560,38 eura predstavuje na strane žalovanej bezdôvodné obohatenie získané na úkor žalobkyne, keďže v takomto rozsahu žalovaná obdržala od žalobkyne plnenie nad rámec skutočného záväzku žalobkyne voči nej spolu s jeho príslušenstvom vo forme úrokov z omeškania, ktorý žalobkyni vyplýval z ÚZ v znení DoS a s poukazom na § 11 ods. 1 ZoSÚ, čiže v takomto rozsahu sa jedná o plnenie obdržané žalovanou na úkor žalobkyne bez právneho dôvodu (§ 451 ods. 2 OZ), ktoré je žalovaná povinná s poukazom na § 451 ods. 1 v spojení s § 456 OZ vydat' žalobkyni ako osobe, na úkor ktorej ho získala. Preto súd ohľadne časti žalovanej istiny vo výške 1.560,38 eura žalobe vyhovel.

18. S poukazom na § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 NV v aktuálne účinnom znení súd priznal žalobkyni voči žalovanej z priznanej istiny 1.560,38 eura aj úrok z omeškania v uplatnenej výške 5 % ročne, ale len za obdobie od 24.10.2019 do zaplataenia, vychádzajúc z toho, že prvýkrát žalobkyňa vyzvala žalovanú na vrátenie (vydanie) bezdôvodného obohatenia až podanou žalobou, ktorá bola žalovanej doručená 22.10.2019. S poukazom na § 563 OZ (aplikovaného s poukazom na § 489 a § 492 OZ) bola žalovaná povinná plniť nasledujúci deň (23.10.2019) a až dňom 24.10.2019 sa dostala do omeškania.

19. V časti, v ktorej zobrala žalobkyňa žalobu späť, súd postupujúc podľa § 145 ods. 2 CSP konanie (tak, ako je táto časť vymedzená pod II. výrokovej časti rozsudku) zastavil, keď so zastavením konania v danej časti vyjadřila žalovaná súhlas.

20. Vo zvyšnej časti (ohľadne zaplataenia sumy 37,82 eura s 5 %-ným ročným úrokom z omeškania za obdobie od 22.10.2019 do zaplataenia a ohľadne zaplataenia 5 %-ného ročného úroku z omeškania zo sumy 1.560,38 eura za obdobie od 22.10.2019 do 23.10.2019 vrátane), žalobu ako nedôvodnú, pre dôvody uvádzané vyššie, zamietol.

21. S ohľadom na prevažný úspech žalobkyne v tomto spore súd s poukazom na § 262 ods. 1 CSP, postupujúc podľa § 255 a § 256 ods. 1 CSP priznal žalobkyni voči žalovanej nárok na náhradu trov tohto konania v rozsahu jej tzv. čistého úspechu vo veci, ktorý je 72 %. Žalobkyňa z celkového predmetu konania, ktorý (po vyčíslení aj uplatnených úrokov z omeškania ku dňu vyhlásenia

rozsudku, ale z tej časti žalovanej istiny, ktorej sa týkalo čiastočné späťvzatie žaloby len ku dňu tohto čiastočného späťvzatia) predstavoval 1.896,92 eura, mala úspech v rozsahu sumy 1.635,62 eura (včítane vyčíslených priznaných úrokov ku dňu vyhlásenia rozsudku), čo predstavuje 86 % a vo zvyšnej časti (v rozsahu 14 %) bola procesne neúspešnou, čo zahŕňa okrem zamietavého výroku aj tú časť predmetu konania, ktorej sa týkalo čiastočné späťvzatie žaloby procesne zavinené žalobkyňou. O výške trov bude rozhodnuté s poukazom na § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 355 ods. 1 a § 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 127 ods. 1 a 2 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, jeho podpísania a uvedenia spisovej značky tohto konania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) - § 363 CSP.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších zmien.